

HET WONDERLIJKE KERSTGESCHENK

Annie Sanders

Dokter Merlings maakt zich klaar om naar 't ziekenhuis te gaan. Hij zet de kraag van zijn jas hoog op en rijgt zijn laarzen dicht. Het sneeuwt, hij zal ze nodig hebben nu hij lopen moet. Dat er ook juist vandaag wat aan zijn auto mankeert! Dat kon toch ook wel niet slechter treffen! En fietsen is niet te doen met die moeilijk begaanbare wegen. Gelukkig maar dat het niet al te ver weg is. In een kwartier kan hij best over zijn. „Jammer dat je nog weg moet!” merkt zijn vrouw spijtig op, terwijl ze zijn hoed aanreikt. „Ik had me nu net zo verheugd op een gezellige Kerstavond!”

„Ja Marie, dat is niet anders. Bij een dokter staat het gezinsleven nu eenmaal altijd op het tweede plan. Bovendien: het Kerstfeest is toch ook niet allereerst op de gezelligheid gebaseerd!”

Marie zwijgt. Haar man heeft gelijk, ze weet het, maar toch . . .

„We zullen hopen dat ik morgenavond thuisblijven kan!” zegt hij met één voet al buiten de deur. „Als 't laat wordt, blijf dan vooral niet op, hoor!”

„Zou 't een zware bevalling worden?” vraagt Marie, zich naar hem overbuigend om zijn kus in ontvangst te nemen.

„Ik ben er bang voor. Het vrouwtje is doodzwak. Haar zenuwen hebben zoveel geleden de laatste tijd!”

„Dat is toch eigen schuld, zou ik zeggen!” Er is een ongewoon scherpe klank in de stem van de doktersvrouw.

„Eigen schuld, ja ja. Wij mensen oordelen zo makkelijk. Die van ons zonder zonde is, Marie . . . Nu, ik ga. Welterusten!”

Marie Merlings sluit de voordeur, gaat langzaam terug naar haar warme kamer. Ze is niet tevreden over zichzelf. Waarom moest ze dat nu zo onvriendelijk zeggen? Is ze boos op die jonge vrouw, die haar de tijd en de aandacht van haar man ontroofd? Ze weet beter. Als

vrouw van een dokter is ze aan zulke dingen heus wel gewoon. Nee, dat is het niet. Het zit dieper, veel dieper dit keer!

Dat vrouwtje daar in het ziekenhuis gaat een kind ter wereld brengen; een kind dat niet begeerd wordt, dat niemand welkom zal zijn, ook de moeder niet. 't Is één van die tragische gevallen, die in onze moderne tijd zo veelvuldig voorkomen. Een pasgetrouwde soldaat, ver van zijn woonplaats in garnizoen liggend; een vrouw die 't alleen-zijn niet aan kon en op een avond, toen haar man onverwacht met verlof kwam, door hem werd verrast in gezelschap van een ander, die bezig was te nemen wat hem niet toekwam. De gevolgen laten zich denken. Een woedende echtgenoot, een door zenuwen uitgeputte vrouw, die weet dat ze op geen verzoening hoeft te rekenen, en nu vandaag . . . .

Marie schudt haar hoofd, terwijl ze voor 't huiskamerraam gaat staan en zonder belangstelling tuurt naar desnieuw daarbuiten. Nee, ze heeft het verhaal over dat jonge vrouwtje niet van haar man gehoord. Die loopt als dokter niet te koop met de narigheid uit zijn praktijk. Hij heeft nog niet eens veel gezegd, toen hij merkte dat ze er alles van wist. Maar ze hééft het dan toch gehoord, en ze kan er haar gedachten nu met geen mogelijkheid van los maken. Wat kan het toch vreemd gaan in 't leven, denkt ze. Ginds een moeder die alles zou willen geven als ze dit kind niet verwachtte, die misschien wel wenst dat het dood geboren wordt —terwijl hier, in háár huis . . . .

Voor haar ogen verschijnt de zolderhoek, waar achter een gordijn de wieg staat. De wieg die nooit gebruikt werd en nooit gebruikt worden zàl; stille getuige van een leed dat niet slijten, een wond die niet genezen wil.

En dan is ze weer toe aan de grote teleurstelling in haar leven. O, ze meende zo vast dat ze alles overgeven kon, toen ze na de mislukte geboorte van haar eerste kindje afgemat in haar ledikant lag. Ze waren immers nog jong, Ruurd en zij. Hun gezin kon nog groot genoeg worden. Maar toen ze weer langzaam op krachten kwam, en Ruurd haar o zo voorzichtig vertelde dat er voor haar van geen moederschap ooit meer sprake zou zijn . . . .

Haar handen klemmen zich samen op de rand van de vensterbank. Nooit is ze dit teboven gekomen. Nú, als vrouw van achter in de dertig, hunkert ze nog met dezelfde pijn naar wat voorgoed onbereikbaar

werd. En nimmer ook heeft ze de wieg kunnen wegdoen, hōe vaak haar man ook heeft aangedrongen om er een arm gezin mee te helpen. O, zeker, ze is een christin, Marie Merlings. Ze weet dat er niets „bij geval” gebeurt, dat een almachtige Hand alles leidt en regeert. Maar toch: in de heiligste ogenblikken, soms midden onder een gebed of zelfs aan de avondmaalstafel, kan dat éne schrijnende „waarom” zich als een muur opwerpen tussen God en haar ziel. En vanavond, nu ze Ruurd in 't ziekenhuis bezig weet met een vrouw die haar kind zonder blijdschap ontvangen zal, komt haar hart weer fel in opstand. Waarom moet dáár het geluk een last zijn, terwijl zij met lege handen blijft staan?

Meteen schaamt ze zich. Zijn dát gedachten voor de eerste Kerstdag? Is Christus ook niet voor die vrouw in de wereld gekomen? Kan hij ook háár haar schuld niet vergeven, en is 't niet mogelijk dat Hij voor haar en haar kind nog alles ten goede schikt?

Als Marie die avond op haar gewone tijd naar boven gaat en voor haar ledikant neerknielt alvorens zich uit te kleden, kan ze toch van ganser harte bidden voor het jonge moedertje, dat zo'n zware strijd te doorworstelen heeft.

Het is nog heel vroeg in de volgende morgen, als de doktersvrouw wakker schrikt door 't gesnor van een auto, die voor haar deur stilhoudt. Half in de doezel, meent ze eerst dat 't hun eigen wagen is. Komt haar man nu pas thuis? Dan heeft die bevalling wel erg lang geduurd! Maar als haar hoofd wat helderder wordt, begrijpt ze dat ze in de war is. Ruurd heeft zijn auto niet kunnen gebruiken, hij is lopend gegaan gisteravond! Natuurlijk is ze dan plots klaar wakker en met één stap het bed uit. Er zal toch niets gebeurd zijn? Ze zullen Ruurd toch niet thuis komen brengen, bewusteloos of nog erger misschien? Je hoort immers elke dag van verkeersongelukken tegenwoordig!

In haar nachtopon nog snelt ze de trap af. Een zucht van verlichting ontsnapt haar, als ze de gang in komt en het licht aanknipt. Daar staat Ruurd, gezond en wel. Hij steekt net de steutel, waarmee hij de voordeur geopend heeft, weer in zijn zak.

Ja maar, er is tòch wat met aan de hand! Hij ziet er zo vreemd bewogen uit, ze herinnert zich niet dat ze hem ooit zo gezien heeft. En —

neemaar, wat is dát? Uit de auto — ze ziet in een flits dat 't een taxi is — komt nóg iemand te voorschijn; een verpleegster uit het ziekenhuis. Marie kent haar wel. In haar arm draagt ze heel voorzichtig een warm ingepakt bundeltje, dat licht beweegt tegen haar grijze wintermantel. Dokter Merlings is zichtbaar opgelucht, als hij zijn vrouw in de gang ziet verschijnen.

„O, ben je daar Marie? Gelukkig! Ik was al bang dat we je wakker moesten maken. Wil jij dat pakje dan even van zuster Lies overnemen? Ik zal je later wel alles vertellen, want je begrijpt er natuurlijk niets van!” Nee, Marie begrijpt er niets van, maar voorlopig verlangt ze geen uitleg. In een doktershuis raakt men gewend aan zonderlinge gebeurtenissen. Ze neemt een rustig slapend kindje uit de armen van de zuster, draagt het naar boven en legt het in haar eigen nog warme bed. Dan trekt ze haastig een ochtendjas aan, vergeet haar kousen en spoedt zich weer naar beneden.

Zo'n eigenaardige tweede Kerstmorgen heeft Marie Merlings nooit beleefd. Aan kerkgaan valt niet te denken. Haar dienstmeisje is met vakantie naar huis, zuster Lies weer naar het ziekenhuis teruggekeerd en Ruurd, nadat hij zijn vrouw heeft geholpen de wieg van de zolder te sjouwen, aanstonds zijn nachtrust gaan inhalen. Zo is Marie nu alleen met het kind; met het dochttertje van die jonge vrouw, die vannacht tijdens de bevalling haar ogen voor altijd sloot.

„Ik kon niet anders, Marie!” heeft Ruurd daarstraks gezegd. „Ik moest het meenemen, 't was of God zelf het me opdroeg. Het moet toch een vader en moeder hebben. Die soldaat wil er niets van weten, en familie van háár kant is er niet!”

„Het moet een vader en moeder hebben . . . .!” Terwijl ze de wieg in orde maakt en het kindje er zorgzaam in neervlijt, denkt Marie aan de echte moeder. Hoe is haar heengaan geweest? Is ze met God in 't reine gekomen? Ruurd wist het niet en geen mènes zal het weten. En moet zij nu haar plaats innemen — zij, die gisteren nog zo heftig jaloers op haar was?

Die avond zitten twee mensen in stille aandacht bij de wieg, die nu, na vijftien jaar, eindelijk dienst mag doen en waarin de kleine onbezorgd slaapt.

„'t Is nu maar goed dat we hem nooit weggedaan hebben!” zegt Marie.
„O Ruurd, ik hoop zo dat ik een goede moeder zal kunnen wezen, maar ik ben eigenlijk ook wat bang voor deze taak. Ik was zo opstandig gisteravond, en inplaats dat God me daar nu voor straft, geeft Hij me vandaag zo'n wonderlijk kerstcadeau!”

„Laten we dan bidden dat Hij ons ook de kracht geeft om het als Zijn kind op te voeden — en laten we het bij 't opgroeien altijd weer vertellen dat het bij ons kwam op de dag toen we de geboorte van Zijn Zoon herdachten!” antwoordt haar man.

Dan worden daar in die rustige kamer de handen gevouwen, en de hoofden met dankbare ontroering gebogen over de wieg.